

„Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu”

23 octombrie 2004

Gili Cârstea

Vorbeam ieri despre adunarea solemnă a Parlamentului pentru comemorarea holocaustului din țara noastră, unde reprezentanții cultelor au rostit rugăciuni pentru cei uciși atunci, victime ale urii de rasă, ale negliobiei xenofobe, ale violenței religioase.

Prezența bisericii noastre la o asemenea comemorare este cât se poate de ciudată. Să deplângi masacrarea populației evreiești în holocaust și în același timp să susții, cât se poate de public, că Dumnezeu va nimici până la exterminare pe toți cei care Îi întorc spatele, este o contradicție greu de explicat.

Curierul Adventist a fost vehement în apărarea doctrinei bisericii că Dumnezeu ucide. Fostul redactor aducea argumente zdrobitoare că Dumnezeu a spulberat în vechime pe dușmanii lui Israel, iar atunci când Israel a fost necredincios, a fost și el spulberat de dreptatea lui Dumnezeu, că acestea sunt dovezi clare că Dumnezeu Se află la originea nimicirilor înfiorătoare din Biblie. El cita avertizările din Deuteronomul, despre soarta lui Israel dacă va alege drumul rebelunii, ca o dovadă că Dumnezeu va pedepsi pe batjocoritorii harului divin. Moise vorbea despre o situație nefericită, când blestemul va lovi pe Israel până la nimicire:

„Toate blestemele acestea vor veni peste tine, te vor urmări și te vor ajunge până vei fi nimicit, pentru că n-ai ascultat de glasul Domnului, Dumnezeului tău, pentru că n-ai păzit poruncile Lui și legile Lui pe care ți le-a dat. Ele vor fi veșnic ca niște semne și minuni pentru tine și sămânța ta. Pentrucă, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, n-ai slujit Domnului, Dumnezeului tău, cu bucurie și cu dragă inimă, vei sluji în mijlocul foamei, setei, goliciunii și lipsei de toate, vrăjmașilor tăi, pe care-i va trimite Domnul împotriva ta. El îți va pune pe grumaz un jug din fier, până te va nimici. Domnul va aduce de departe, de la marginile pământului, un neam care va cădea peste tine cu zbor de vultur, un neam a cărui limbă n-o vei înțelege, un neam cu înfățișarea sălbatică, și care nu se va sfii de cel bătrân, nici nu va avea milă de copii” (Deut 28).

Dacă este așa, ce rost are să ne afișăm în public, îndoliați și plini de lacrimi, arătând simpatie și respect pentru oameni despre care, în realitate, credem că au fost nimiciți de Dumnezeu ca urmare a răzvrătirii lor? De ce înfierăm structurile naziste, răbufnirile rasiste, aberațiile xenofobe, excesele naționaliste, dacă adevăratul vinovat este Dumnezeu? Cum se poate să dăm vina pe Hitler, Mussolini sau Antonescu pentru decimarea populației evreiești din Europa anilor de război, deși susținem cu Biblia că aceasta este lucrarea lui Dumnezeu, „lucrarea Lui ciudată”?

O asemenea cacofonie ne expune deriziunii publice mai mult decât orice și spulberă bruma de credibilitate pe care încercăm să o agonisim printr-un efort mediatic fără precedent. Campania de imagine pe care o susțin departamentele noastre de relații publice, cu alaiul ei de compromisuri, nu va reuși să impună respectul și aplauzele pe care le așteptăm din partea lumii. Din contră, toți vor înțelege că, în realitate, nu avem nimic de spus.

Nu, nu Dumnezeu este la originea holocaustului, ci nimicitorul, bucuros că a prins acest popor privilegiat fără protecția harului divin. El i-a convins să batjocorească neprihănirea, să se alipească de idoli, ca apoi să profite de situație spre a denigra caracterul lui Dumnezeu. I-a amestecat cu o închinare la Baal destul de subtilă, astfel ca Dumnezeu să fie gonit din mijlocul poporului Său. Idolii din sanctuar au gonit Șekina, iar Baal s-a așezat acolo „dându-se drept Dumnezeu.” Istoria ne-a arătat scopul final al acestei operațiuni: Nimicirea poporului ales. Așa se explică necazurile, trecute sau prezente, ale poporului lui Dumnezeu. Iar ei nici în ziua de astăzi nu sunt dispuși să recunoască dinamica nimicirii, așa cum o vede Dumnezeu:

„Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el... Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: „Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?” (Deut 31:16,17).

Cu regret trebuie să recunoaștem că nici Israelul spiritual nu înțelege natura nimicirii. Nici el nu vede că „cei ce se lipsesc de idoli deșerți îndepărtează îndurarea de la ei” (Iona 2:8). Nici rămășița nu crede că mulțimea de „rele și necazuri” din biserică se datorează faptului că „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu.”

Da, avem nevoie de adunări solemne, dar nu ca să ne rugăm pentru morții holocaustului – despre care spunem că i-a omorât Dumnezeu – ci pentru un „exercițiu de onestitate,” recunoscând public ambiția de a merge pe un drum greșit, deși „Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu.” Invitația lui Ioel rămâne valabilă, fiind singura soluție pentru întoarcerea Șekinei în templul ei.
